

PROBLEMI SU DIO DJEČJE IGRE

Ako netko misli da dijete može rasti bez problema, vara se. Roditelji najčešće misle na svoje probleme, ne na one dječje. Odrasli koji u dječjoj igri vide samo zadovoljstvo, radost i sreću daleko su naivniji od djece. Problemi su sastavnica dječje igre, a igra je način dječjeg življenja i odrastanja. Slijede crtice iz života jasljičke djece DV «Trnsko» i DV «Remetinec», odnosno primjeri rješavanja problemskih zadataka za dvo- i trogodišnjake.

Kad se mali Filip, u drugoj godini života, suočio s lopticama, nabijenima u plitkoj kutiji, prirodan je bio njegov pokušaj da ih od tamo izvadi. Preokrenuo je kutiju, no nabijene su se loptice držale u tijesnom prostoru jedna uz drugu. Nisu htjele van, unatoč Filipovoj želji- Mali mudrijaš iščeprkao je najprije krajnju lopticu, a onda ponovno nagnuo kutiju. Loptice su mu pohrlele u susret.

U drugoj kutiji sa širim i užim otvorom odozgo i sa strane našle su se i opet loptice; ovaj puta ping-pong. Mogla su biti i kinder jaja, kockice ili nešto drugo. Luka se nadivirivao nad gornji otvor: «Tu ne može. Ne može». Dok je on tako mudrovao, ogledavao, procjenjivao drugo je dijete samo pružilo ručicu, pa kad nije moglo doseći lopticu kroz jedan otvor, pružilo je ručicu kroz drugi i loptica mu je bila u ruci.

Dogodilo se i da je zvečica pala u dosta duboku kutiju. Zvonimir, dijete u drugoj godini, nije tražio pomoć odrasle osobe. Nagnuo je kutiju i dohvatio zvečicu.

Djeci nadomak druge godine baš i nije neki problem doći do željene igračke koja je negdje podalje od njihove visine. Ako ne pomaže propinjanje na prste može dobro doći neka klupica, drvena kutija ili, jednostavno, korištenje krila neke odrasle osobe. Treba se samo pametno popesti i željeni im je predmet u rukama.

Dogodi se i to da maleni "pedalj muža", koji je još daleko od toga da se može šepuriti, traži od prisutne odrasle osobe da mu dohvati igračku, zapalu negdje ispod postelje. Tada je na odrasloj osobi red da riješi pedagoški problem kako navesti malog junaka ove zgodice da se sam podvuče pod krevet i dohvati neposlušnu igračku. Nema li, uostalom, u svijetu dovoljno i odraslih, zrelih ljudi koji koriste svoje bližnje za ostvarenje svojih ciljeva i želja.

Uže se može kao prepreka postaviti malo iznad poda. Kako se djeca nose s tom preprekom, kako to čine maleni u drugoj godini? Ako jednostavno ne zakorače naprijed, onda pritisnu uže na pod i prođu kao da je ono jednostavno ucartano na podu. Drugi opet dignu uže i prođu ispod njega.

Pokušajte odgovoriti na pitanje koji je postupak smišljeniji, inteligentniji? Ne usudim se ni primisliti o tome kako bi to mogao biti kakav test za neko buduće dječje ponašanje pred preprekama, kako će ih netko pritisnuti o pod, a drugo se provući ispod njih.

U jaslicama se nađu različite kutije, kutijice, bočice i druga ambalaža s raznim načinima otvaranja i zatvaranja: jednostavnim poklapanjem, pritiskom, zapinjanjem, zavrtanjem oko navoja i sl. Ako netko sa stajališta odrasle iskusne osobe misli kako je to jednostavno, zaboravlja da smo se nerijetko i sami morali domišljati i pokušavati nešto otvoriti i zatvoriti.

u razbacivanje po podu sobe. A onda su se djeca klizala po vrlo glatko prosutoj tjestenini. I padala, padala. Kao da su uživala u tom padanju. Malome Lovri je to i dosadilo. Počeo se najprije kretati sjedeći, a onda je ručicama razmaknuo prosutu tjesteninu na podu i stvorio si čisti prolaz. Pa neka netko kaže da nije smišljeno i mudro riješio problem stvorene «poledice» na podu.

Tete nekada donose i različite namještaljke za djecu. Baš s namjerom da ih potaknu rješavati neke problemčice. Pa tako djeca negdje moraju pronalaziti prave otvore kroz koje će proći igračke određenog obujma, pa onda negdje nešto umetati, provlačiti, izvlačiti, pronaći nešto određeno, dopuniti i sl.

I zabavno je, i korisno, a može biti i zaguljeno. U tim ćemo okolnostima naći djecu koja pokušavaju zahvatom koji im se našao pri ruci, rekli bismo ad hoc, ali ima i onih što najprije motre, pa tek onda pokušavaju. A da ponešto u sebi neki od njih i kombinira svjedoči njihovo micanje usnama ili glasno izgovoreno: «Ovo ide ... ovo ne ide ...». Tete su se domislile da u jednoj prigodi objese mrežastu vrećicu napunjenu raznim plastičnim posudicama i igračkicama. Trebalo je doći do sadržaja zavezane vrećice.

Netko je ptezao, vukao, netko pokušao odvezati vrpцу, a mala Nikolina zavrtila se zajedno s intrigantnom vrećom oko svoje osi. Sadržaj je ispao i djeca su kupila čaše, umetala jednu u drugu, tovarila na kamiončić i čaše i druge igračke i vozila ih.

Spužvasti valjčić bili su prikladni da ih se, uz ostalo, natisne u kakvu kraš-expres kutiju. A onda su ih mali prstići Dine ili nekog drugog djeteta u drugoj godini vukli i vukli van, ustrajno i strpljivo. No da, nekad je teta malo povukla neki valjčić, ali ga je Dino svojim prstićima izvukao na svjetlo dana.

«Tunel» ili «tobogan» bio je također lukavo smišljena naprava-namještaljka. Imala je nekoliko većih i manjih otvora. Trebalo je naći ono što će proći kroz gornji ili otvor sa strane. A korišten je i onaj donji, izlazni i za poneki ulaz. Trebalo je pri tom pridržavati taj donji dio. Tana, 20-mjesečno dijete htjela je da joj lutkica prođe kroz tu napravu. Pogled na otvor pa na lutkicu, doveli su ju do zaključka: «Ne ide». Bilo je i namjernog začepljivanja ulaznog otvora. Mali Marko je jednom doživio uklanjanje tog čepa, kasnije je najprije uklanjao zapreku, a onda djelovao.

Ti mali ljudi moraju naći, ovladati raznim zahvatima kojima se nešto pokreće ili oglašava. Mora to biti pravi pokret i odgovarajuća uložena snaga. Toliko toga treba naučiti.

Jaslice su istinski početak svih kasnijih učilišta i sveučilišta.